

Rámečky...

...Panoš spal, když se objevila mezi stromy krásná bojovnice. Přistoupila k ohni a vyzývavým pohledem si ho změřila. Bílá pleť prosvítala skrz koženou zbroj zdobenou na okrajích proužky vzácných kožešin. Praskající oheň se odrážel na ostří zkrvaveného meče, které čistil...

“Byl to špatně staženej králík,” vytrhl mne z práce skřípavý hlas. “A ta ochechule měla tři vyražený zuby. Prosim tě, kam na to chodíš?!”

Otočila jsem se. Na kulatém okně mé pracovny, přímo mezi kaktusy, seděl skřet. Seskočil dolů, bezostyšně mi vylezl na stůl a četl dál nahlas:

“...Praskající oheň se odrážel na ostří zkrvaveného meče, které čistil, a umocňoval to ticho mezi nimi. Cítil, že ho chce...”

Vykulil oči:

“Co to je?!”

“Hele, to je moje práce!” Ohradila jsem se. “Lidi to chtějí číst!”

“Co chtějí číst?!”

“No příběhy... lásku... stateční muži, meče, něžné víly, vášnivé bojovnice, temní čarodějové ... tajemná sídla...”

Měl špičaté chlupaté uši a zelené oči, posmrkával a, než jsem dořekla poslední větu, spadla mu v úžasu brada. Pak se ale oklepal a spustil:

“Ten kluk nemohl nastoupit na trůn, protože byl příšerně hloupej! Dokonce měl potíže, protože vyráběl skandály jeden za druhým! Proč si myslíš, že ho otec vyhodil?!”

“No protože měl mysl zatemnělou magií čaroděje, který chce zánik království.”

Zděšeně vypísl a vrhnul se na papíry s mými poznámkami. A teprve teď, kdy šustil papíry a venku se ozvalo projíždějící auto, jsem si uvědomila, že u mě v pracovně sedí skutečný skřet a čte si náčrt mé nové knihy. Přinutilo mě to vstát a rychle vypít skleničku portského. Nepomohlo to. Byl tam pořád.

“To je zlej sen,” řekl.

“Souhlasím...” odpověděla jsem tiše. Začala jsem pátrat v paměti, kam se zatoulalo číslo na nového přítele mé kamarádky, který byl psychiatr.

“Takže on ho vyhodí, protože má to temno, který na něj poslal čaroděj.”

“Jo.”

“Cestou potká pět krásných žen, se kterými prožije milostná dobrodružství, třem zabije zlé manžely nebo draky a odmítne trvalý vztah, do poslední se zamiluje, ale ta zemře. Zlý čaroděj jí otráví, on ho zabije, získá drahý kulatý broušený kámen a jedeme dál, potřebuje další do sbírky... další svazek...”

Zvedl ke mně veliké oči.

“To chceš napsat?”

“Možná by těch žen mělo být sedm?”

Nevím proč, ale najednou jsem měla pocit, že mě chce zakousnout. Nekouzl. Roztrhal papíry na cucky a prohrabal zásuvky, než našel čistý papír.

“Takhle teda ne! Mě je celkem jedno, co čtou lidi, ale my to čteme taky! Koukej si sednout a přepsat to!”

Položila jsem skleničku a opatrně obešla stůl z druhé strany.

“Sednout!” Zavelel skřet sedící na stole a podal mi tužku.

Dívala jsem se na papír, ale žádná věta mě nenapadala.

“Tak co je?!”

Vstala jsem a nalila další skleničku.

“Heleď nevím, odkud jsi přišel a co jsi zač, ale ty lidi prostě chtějí číst tohle!”

Seskočil ze stolu a natáhl ke mně ruku.

“Tak buď si sedneš a začneš psát znovu, nebo tě tam vezmu a vysvětluj si to pak sama!”

“Počkej, počkej,” ohradila jsem se. “Přesvědčit o tom, že to čtete taky, se nenechám!”

“Vy taky čtete bulvár!” Odsekl a založil si chlupaté pracky na prsou.

Chvíli mi trvalo, než mi to došlo. Než mi došlo, co právě řekl...

“My čtete bulvár?! Tím chceš říct, že ten, kdo o mě napsal, že jsem stvoření nejasných tvarů, které ohraničuje jen záplava mastných vlasů, jste byli vy?!”

“Podívej se na to, co píšeš ty! Divíš se nám?!”

Kypěla ve mně veškerá žluč. Všechny křivdy i bolesti chtěly ven.

“A nedívej se takle na mě!” Zaječel. “Jestli mi budeš něco vyčítat, začni nejdřív u sebe! Já bych sem taky nešel, kdyby mi to ten váš stupidní právní systém nenařídil!”

Musela jsem si přiznat, že mě dostal. Byl tu. Nepatřil sem a zároveň patřil. Byl tu.

“Dobře, dobře, dobře,” posadila jsem se. “Začneme znovu. Jsme kolegové, začneme znovu. Teď mi laskavě řekni jak.”

“Začni tam, kde jsi skončila. Ale po pravdě!”

...Vyzývavým pohledem si ho změřila...

“To by šlo,” řekl. “Ona je taková do větru.”

...Brousil si dál svůj meč a nevšímal si jí. Nesměl podlehnout pokušení. Chybělo tak málo k úpatí Černé hory a Alvara byl černokně...

“Alvara?!” Vyjekl mi do ucha skřet.

“Ano Alvara,” přitakala jsem. “Jede ho zabít, protože čaroděj chce zničit království a kdes v hlubinách hory ukrývá jeden z klíčů...”

“Alvara je můj kmotr!” Odsekl mi. “Je to hodnej starej pán. V noci nečaruje, ale chodívá za bylinkářkou, protože ho trápěj zuby!”

Hodila jsem tužku na stůl.

“Tak hele, musím za dva měsíce napsat pokračování románové ságy. Koho zajímá, že je Alvara fajn. Lidi chtějí číst, že je to zloduch.”

“Mě to teda zajímá! Proč si myslíš, že tě ještě neotrávil nebo ti nezpůsobil nějaký prokletí!? Já bych to teda udělal, kdybys tohle psala o mě. Alvara je svatej chlap! Koukej o něm psát slušně!”

Opět jsem vstala k lahvi portského. Až tahle sklenička mi dala pocit, že to podivné stvoření sem skutečně patří. Venku se začalo smrákat.

“Tak to napiš ty!”

Zamračil se, zamumlal si něco a otočil se ke mně zády.

...Chybělo tak málo k úpatí Černé hory. A tu si v odlesku ohně všiml černé postavy. V mžiku byl na nohou, meč připravený k boji. Alvara, černokněžník a vládce temných sil, stál přímo před ním...

“Co to...”

“...klid,” řekla jsem.

“...Ty zde, Alvaro!?”

“Přišel jsem, abych si s tebou promluvil, princí,” řekl čaroděj a sedl si.

Váhal, zda mu může věřit. Čaroděj mu ukázal dlaně:

“Nemám ani hůl ani magický kámen. Posad' se a promluvíme si...”

Skřet souhlasně pokyvoval, ale moje tužka se zastavila. Strhla jsem papír, zmačkala a hodila do koše.

“Co děláš?! Bylo to dobrý...”

“Ne, to teda nebylo. Je to strana 125, což znamená milostná scéna,” ukázala jsem na barevně vypracované schéma, vystavené za rámečkem.

“S čarodějem si musí promluvit později, teď milostné dobrodružství.”

Pokýval hlavou:

“Ne, že bych mu to nepřál... ona je to děsná ženská...”

“Mám to! Pokusí se ho zabít, ale Alvara ho překvapivě zachrání!”

“Starej pán není žádněj šmírák,” zabručel, ale víc ho zaujaly moje rámečky s barevně provedenými osnovami.

...Brousil si dál svůj meč. Nechtěl podlehnout pokušení. Chybělo tak málo k úpatí Černé hory. Přivřela oči a přisedla si blíž. Naklonila se a levou rukou si začala rozvazovat řemínky svého oblečení.

“Nemohl bys mi pomoci?” Zeptala se.

Rána. Zelenooký, ušatý skřet spadl smíchy ze stolu.

“Ne...nezlob se,” smál se až mu tekly slzy. Vyškrábal se zpět a položil na stůl rámečky.

“To už je to zase špatně?”

“Ne, ne... ale tohle červený by strašně sedělo na tu princeznu, za kterou jede.”

“To je schéma pro červenou knihovnu,” upravila jsem si rámečky zpět. “Teď neruš.”

...Zvedl meč a pomalu ho zasunul za tkanice její haleny, a pak...

“Pak to ruplo, že je blbec,” rozchechtal se skřet.

“Ne, teď rupnou tkanice,” odsekla jsem. “Zatraceně, snažím se o erotický dusno!”

Kulaté slzy se valily ze zelených očí a on znovu spadl ze stolu.

“Ono... by stačilo...kdyby jí plácl přes zadek...s tím, jak holka vypadá...”

“Jí to možná stačí, ale teď jde o čtenáře!”

Povzdechla jsem si tak nahlas, že to musely slyšet všechny mé postavy.

“Takhle to nejde...”

Utřel si slzy i nos do rukávu a vyškrábal se znovu na stůl.

“A proč to nenapišeš po pravdě?”

Vzal do pracek rámeček.

“Hele 5 ženskejch... strana 125 první, 250 malá bitva, 300... druhá žena, zde muž nebo drak, dále útek a bitva... o holý život...ranění...350 třetí žena... 375 střet s velikou armádou příšer nebo skřetů... skřetů?!”

Pokrčila jsem rameny.

“Jenže takhle ten příběh bude fungovat. Čitelný, čtivý.”

Zavrtěl hlavou a rámeček letěl do koše.

“Co to s váma lidma a škatulama je? Proč všechno strkáte do nějakých přihrádek?”

“No a co podle tebe mám psát. Musím odevzdat rukopis s tímhle žánrem.”

“Napiš po pravdě, že je to blbec.”

“Je to hlavní hrdina, čtenář se s ním bude chtít ztotožnit.”

“Tak ať je hlavní hrdina někdo normální.”

Mlčela jsem.

“No tak co si máme pak myslet jinýho o člověku, co plodí takový texty, než, že je to stvoření nejasných tvarů, které ohraničuje záplava mastných vlasů?!”

Těžko říct, jestli to byla tahle jeho poznámka nebo další sklenička, ale něco mě napadlo.

“Poslouchej,” řekla jsem. “Říkáš, že je to blbec?”

“S neuvěřitelným talentem všechno ničit.”

“Tak to začneme úplně od začátku...”

...Moje máma mi říkala, že to nemám dělat, ale neposlechl jsem jí. Vidina velkého světa, urozených lidí, krásných dam...Chtěl jsem žít mezi nimi. Ale místo života uprostřed krásy a magie se trmácím na špatné herce za vyleštěným princem.

“Kubo,” řekl mi tehdy král. “Jsi jedinej kluk, na kterýho dá a kterej to zvládne. Vod’ ho chvíli po lesích okolo. Nasadím do hostinců lidi, aby ti pomáhali, a dám pozor, abyste měli všeho dost. Hlavně ale, ať se nevrací dřív, než ho ty pitomosti přejdou!”

Tak poslouchám princovy špatné verše a počítám shyby na lesních větvích. Dbám na správné měření rychlosti jeho výpadů vůči stromům a strašně se mi stýská po Marušce z kuchyně...a po klobásách...

Když jsem ráno skládala poslední listy příběhu do desek, spal schoulený do klubka na stole a spokojeně si pomlaskával. Napadlo mě, že vlastně nevím, jak se jmenuje.

P.S. Bylo mi dobře jen do té chvíle, než jsem zjistila, že mám 20 minut na napsání článku o svěží a mladistvé pleti pro magazín “Ženy zítřka a pozítřka”.